

TAMSYN MUIROVÁ

HARROW

DEVÁTÁ

ZAPEČETĚNÁ HROBKA II

HOST

TAMSYN MUIROVÁ

HARROW

DEVÁTÁ

PŘELOŽILA
ALŽBĚTA LEXO VÁ

BRNO 2021

Harrow the Ninth

Copyright © 2020 by Tamsyn Muir

All rights reserved

Cover illustration © Tommy Arnold

Cover design © Jamie Stafford-Hill

Images by Gregory Manchess

Translation © Alžběta Lexová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0998-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0999-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1000-9 (MobiPocket)

*Věnováno Ise Yapové,
která Harrow rozumí až příliš dobře
a bez níž by se toho tolik v mém životě
nikdy nestalo,*

a

pT

• • •

DRAMATIS PERSONAE

Císař Devíti dvorů
„A. L.“ jeho strážkyně

Augustin První
Alfred Quinque, jeho rytíř
PRVNÍ SVĚTEC NEHYNOCÍHO KRÁLE

Mercymorn První
Cristabel Octa, její rytířka
DRUHÁ SVĚTICE NEHYNOCÍHO KRÁLE

ORTUS První
Pyrrha Dua, jeho rytířka
TŘETÍ SVĚTEC NEHYNOCÍHO KRÁLE

Cassiopeia První
Nigella Šódaša, její rytířka
ČTVRTÁ SVĚTICE NEHYNOCÍHO KRÁLE

Cyrus První
Valancy Trinit, jeho rytířka
PÁTÝ SVĚTEC NEHYNOCÍHO KRÁLE

Odysseus První

Titania Tetra, jeho rytířka

ŠESTÝ SVĚTEC NEHYNOCÍHO KRÁLE

Cytherea První

Loveday Heptania, její rytířka

SEDMÁ SVĚTICE NEHYNOCÍHO KRÁLE

Anastasia První

Samael Novenary, její rytíř

Ianthe První

Naberius Tern, její rytíř

OSMÁ SVĚTICE NEHYNOCÍHO KRÁLE

Harrowhark První

~~_____~~

DEVÁTÁ SVĚTICE NEHYNOCÍHO KRÁLE

*Jedna pro císaře, prvního z nás,
jedna jsou liktoři — poslechli hlas.
První své svaté z nich učinil pak,
první svou ruku, v ní meč — její znak.*

*Dvě značí poslušnost, kázeň a řád,
tři září jak šperk, jak z úsměvů šat.
Čtyři pro oddanost, vždy vpřed s ní jít,
pět zas ctí tradici, pro ni chce žít.
Šest pro pravdu, s ní lež nic nezmůže,
sedm pro krásu chřadnoucí růže.
Osm na cestě své hledá spásu,
devět je hrobka propadlá času.*

PROLOG

NOC PŘED VRAŽDOU CÍSAŘE

Tvůj pokoj se dávno ponořil do skoro úplné tmy, a ty sis tak mohla nerušeně užívat duté *buch* — *buch* — *buch* těl narážejících do už tak tlusté vrstvy zvěstovatelů obalující trup lodi. Nebylo tam nic k vidění — okenní clony byly stažené —, ale tys cítila ty ohavné otřesy, slyšela sténání chitinu o kov a skřípění oceli drásané houbovitými pařáty.

Byla hrozná zima. Na tvářích, vlasech i řasách se ti třpytila vrstvička námrazy. Od pusy ti stoupaly obláčky dechu, které v té dusivé temnotě připomínaly vlhký šedivý kouř. Sem tam jsi tiše vykřikla a už ses za to ani nestyděla. Šlo o bezděčnou tělesnou reakci na blížící se nebezpečí. Křik bylo to nejmenší, co se mohlo stát.

Z reproduktorů promluvil Bůh. Zněl velmi klidně.

„Deset minut do prolomení. Klimatizace vydrží ještě půl hodiny... potom tady začne být jako v peci. Dveře zůstanou zavřené, dokud se nevyrovná tlak. Hlídejte si teplotu, přátelé. Harrow, tvé dveře nechám zavřené, co nejdéle to půjde.“

Vyškrábala ses na nohy, podebrala roucho oběma rukama a doklopýtala k tlačítku interkomu. Chtěla jsi říct něco přezíravého a oduševnělého, ale nakonec jsi jen odsekla: „Umím se o sebe postarat.“

„Harrowhark, potřebujeme tě v Řece, a jakmile se ponoříš, přestane tvá nekromancie fungovat.“

„Jsem liktorka, pane,“ namítla jsi. „Jsem tvá svěťice. Tvé prsty a gesta. Pokud jsi chtěl pobočnici, která se potřebuje ukrývat za dveřmi — dokonce i teď —, pak nejsi tím, za koho jsem tě považovala.“

Slyšela jsi, jak si ve své vzdálené svatyni, hluboko v srdci Mithraea, povzdechl. V duchu sis představila, jak sedí ve svém ošoupaném,

proseděném křesle, úplně sám, a palcem si mne pravý spánek, tak jak si ho mnul vždycky. Po krátké odmlce řekl: „Harrow, prosím, nehrň se tak do umírání.“

„Nepodceňuj mě, Učiteli,“ odpověděla jsi. „Vždycky jsem přežila.“

Vrátila ses k soustředným kruhům z nadrcených kyčelních kloubů a stehenních kostí, které sis vytvořila na podlaze, postavila ses doprostřed a zhluboka dýchala. Nádech nosem, výdech pusou, přesně jak tě to učili. Námraza se už rozpouštěla a vytvářela ti kolem obličeje a zátylku jemnou mlhu. V rouchu ti začínalo být horko. Posadila ses do tureckého sedu a ruce složila do klína. Do boku tě zatlačil koš rapíru, jako zvíře, které se dožaduje krmení, a tys měla náhle sto chutí tu zatracenou věc sundat z opasku a odhodit ji na druhou stranu místnosti. Jen ses bála, že by nedoletěla moc daleko. Trup lodi se zachvěl pod nápořem několika stovek zvěstovatelů. Představovala sis, jak po sobě přelézají, modří ve stínu asteroidů, žlutí v záři nejbližší hvězdy.

Ozval se znavený povzdech plynových pák a dveře tvého pokoje se otevřely. Příchozí však neaktivovala pasti ze zubů, které jsi zabudovala do rámu, ani kousky živé kosti, co jsi nacpala do prahu. Jednoduše práh překročila jako tanečnice, s průsvitným rouchem vykasaným až ke stehnům. Její rapír ve tmě vypadal úplně černý a kosti na její pravé ruce zlatě zářily. Zavřela jsi oči.

„Můžu tě ochránit, stačí poprosit,“ prohlásila Ianthe První.

Po žebrech ti stékal čúrek vlahého potu.

„To ať mi radši vyrvou šlachy z těla a roztrhají je o moje polámané kosti,“ odsekla jsi. „Radši ať mě zmrskají do krve a obalí solí. Radši ať mi do očí nakapou moje vlastní žaludeční šťávy.“

„Takže úplně proti nejsi,“ usoudila Ianthe. „No tak, neupejpej se. Pomoz mi trochu.“

„Jen se nedělej, přišla sis ohlídat investici, nic víc.“

„Přišla jsem tě varovat,“ ohradila se Ianthe.

„Tak tys mě přišla varovat?“ Dokonce i tobě se zdál vlastní hlas prázdný a studený. „Teď?“

Liktorka přistoupila blíž. Nechala jsi oči zavřené, ale ke svému překvapení jsi ucítila, jak dívka pod chodidly křupou kůstky a jak si

na ten ponurý práškovitý koberec kleká, aniž sebou jedinkrát škubla. Ianthinu thanergii jsi necítila, ale temnota ti umožnila se naladit na její strach. Cítila jsi, jak se jí vzpřimují chloupky na předloktí, jak její vlhké lidské srdce splašeně uhání a jak se jí napětím stahují ramena a lopatky. V nose tě zašimral pach potu a parfému: pižmo, růže a vetiver.

„Nikdo ti nepřijde na pomoc, Nonagesimo. Ani Bůh, ani Augustin. Nikdo.“ V jejím hlase se výjimečně neukrýval výsměch, zato z něj číselo něco jiného: snad vzrušení, nebo znepokojení. „Do půl hodiny je po tobě. Jsi tady na ráně. Už ti nezbyvá žádné eso v rukávu, pokud teda v tom dopise nestálo něco, o čem nevím.“

„Zatím jsem neumřela a teď s tím nehodlám začínat.“

„Je po všem, Nonagesimo. Tohle je konec.“

Dívka zničehonic vzala tvoji tvář do dlaní a kontrast mezi jejími horkými prsty a chladnou pozlacenou rukou tě vyvedl z míry natolik, žes otevřela oči. Její teplý palec tě hřál na čelisti. Na chvíli sis myslela, že se ti to jen zdá, ale ne, Ianthe Tridentaria před tebou skutečně klečela. Plavé vlasy jí splývaly kolem tváře jako závoj; a oči, ty ukradené oči, tě sledovaly s napůl prosebnou a napůl opovržlivou naléhavostí. Modré oči s hlubokými světle hnědými skvrnami, proměnlivé jako achát.

Při pohledu do očí rytíře, kterého Ianthe zavraždila, sis ne poprvé a zcela nevědomky uvědomila, jak je Ianthe Tridentaria krásná.

„Rozmysli si to,“ vydechla. „Ještě není pozdě, Harry. Vím, cos udělala, a vím, jak to zvrátit. Jen mě o to požádej. Popros — tak snadné to je. Umírání je pro amatéry. Proti nám dvěma v plné síle by si ta potvora ani neškrtila. Roztrhaly bychom ji na kusy. Mohly bychom zachránit galaxii. Císaře. Ianthe a Harrowhark, spasitelky. Doma se nebude mluvit o ničem jiném. Naše jména budou vyvolávat slzy dojetí. Minulost je mrtvá, stejně jako oni dva, ale my dvě jsme naživu.“

Co pro nás vůbec znamenají? Jsou to jen další těla, která s sebou vláčíme.“

Ianthiny rty byly rudé a popraskané. Ve tváři se jí zračila naléhavá prosba. Tedy vzrušení, žádné znepokojení.

Pochopila jsi, že tohle je zlomová chvíle.

„Vylíž si,“ obořila ses na ni.

Zvěstovatelé bušili do trupu jako kapky deště. Ianthina tvář ztuhla zpět do bledé, posměšné masky a její neposedné prsty i hrozné zlaté kosti se odtáhly.

„Překvapuje mě, že zrovna teď myslíš na čuňáčinky, ale jsem pro,“ pokrčila rameny Ianthe. „Naplácej mi, tatko.“

„Odprejskni.“

„Vždycky jsi považovala tvrdohlavost za bůhvíjakou ctnost,“ podotkla Ianthe na okraj. „Tak mě napadá, žes možná měla zemřít už v Kanaánu.“

„Měla jsi zabít ségru,“ odvětila jsi. „Oči ti neladí k obličejí.“

Z reproduktoru se ozval císařův hlas, stejně nevzrušený jako předtím. „Čtyři minuty do střetu.“ A pak jako učitel krotící rozjívěné děti dodal: „Na místa, děvčata.“

Ianthe se odvrátila. Před odchodem se ještě zastavila a přejela svou lidskou rukou po zdi pokoje, po chladném filigránovém oblouku, lesklém kovu vykládaném kostmi. „No, snaha byla, takže mi nikdo nemůže nic vyčítat,“ prohlásila a vyšla z pokoje. Dveře se zavřely. Zůstala jsi úplně sama.

Teplota se zvyšovala. Stanice se dusila pod nápořem kroutící se masy hrudníků a křídel, čelistí a tykadel, mrtvých poslů hladového hvězdného revenanta. Ve tvém komunikátoru zapraskalo, ale na druhé straně bylo ticho, které se snášelo i na krásné chodby Mithraea. A horké, upoceně ticho opanovalo i tvoji duši. Tvoje výkřiky byly naprosto bezhlesné, jen němé stahy hrdelních svalů.

Vzpomněla sis na tenkou obálku z průklepového papíru, na níž stálo tvoje jméno a instrukce: *Otevři v bezprostředním ohrožení života.*

„Pronikají dovnitř,“ oznámil císař. „Odpusťte mi, děti... a rozpoustejte peklo.“

Z dálky k tobě dolehlo nervy drásající praskání plexu a skřípění kovu. Klouby se ti proměnily v rosol, a kdybys už neseseděla, zhroutila by ses v křeči na podlahu. Prsty sis zatlačila víčka a přinutila se uklidnit. Obalila ses prvním štítem v podobě kokonu ze živé kosti —

pošetilý, bezvýznamný pokus, odsouzený k neúspěchu, jakmile se ponoříš — a pak druhým a třetím, dokud sis kolem sebe nevytvořila neproniknutelné hnízdo. Temnota zhutněla a zchladla. V různých částech Mithraea se ve stejný moment zavřelo pět párů očí. Jeden z nich patřil tobě. S tím rozdílem, že tvoje oči se už neměly nikdy otevřít. Ať už císař doufal v cokoli, ty budeš do půl hodiny mrtvá. Liktoři Nehynoucího krále se vydali na dlouhou pouť do Řeky — napůl živé, napůl mrtvé prahové hmoty kus za oběžnou dráhou Mithraea —, kde sídlila bestie Vzkříšení. A ty ses tam vydala s nimi. Jenže tím jsi opustila své zranitelné tělo.

„*Modlím se, aby Hrobka zůstala navždy zapečetěná,*“ snažila ses recitovat, ale ze staženého hrdla vycházel jen přiškrcený šepot. „*Modlím se, aby balvan zůstal na svém místě. Modlím se, aby to, co bylo pohřbeno, zůstalo pohřbeno a spočívalo navždy v pokoji se zavřenýma očima a nečinným mozkem. Modlím se, aby to žilo...* umrlče ze Zapečetěné hrobky,“ improvizovala jsi divoce. „Milovaná zesnulá, vyslyš svou služebnici. Miluji tě celým svým prohnilým, zavvrženímhodným srdcem. Miluji tě nadevše ostatní. Dovol mi žít dost dlouho na to, abych mohla zemřít u tvých nohou.“

A pak ses ponořila a pustila se do války s peklem.

Peklo tě vyplivlo zpátky. Kdo by se mu divil?

Neprobudila ses v thanergickém prostoru, hájemství mrtvých a domově nekromantských světců, kteří s nimi bojovali. Probudila ses v chodbě před svými pokoji, na boku a úplně uvařená, a bezmocně jsi zalapala po dechu. Byla jsi zmáčená potem — vlastním — a krví — taky vlastní. Ostrží rapíru jsi měla zapíchnuté v břicho, ale probodnutá jsi byla zezadu. Nešlo o halucinaci ani horečnatý sen. Krev byla ještě vlhká a bolest nesnesitelná. Zatmívalo se ti před očima a ty ses zoufale snažila ránu zacelit — zašít vnitřnosti, vypálit cévy, stabilizovat orgány, které s kňučením jeden po druhém selhávaly —, jenže už jsi byla příliš mimo. Svůj dopis *otevři v bezprostředním ohrožení života* bys teď nedokázala přečíst ani s vypětím všech

sil. Ta slova si přečte někdo jiný. Tys mohla jen ležet v louži vlastních tělních tekutin a čekat na smrt. Na to, abys zemřela rychle, jsi byla příliš mocná a na to, aby ses zachránila, příliš slabá. Byla jsi liktorkou jen z půlky a poloviční liktor je stokrát horší než žádný.

Hvězdy za plexem mizely za kroutícími se těly bzučících zvěstovatelů bestie Vzkříšení, kteří zběsile tloukli křídly a snažili se tak usmažit všechno, co se na stanici ukrývá. Zdálo se ti, že v dálce slyšíš řinčení mečů, a při každém tom ostrém zaskřípění kovu o kov jsi sebou trhla. Už od dětství jsi ten zvuk nenáviděla.

Chtěla jsi zemřít se Zapečetěnou hrobkou na rtech. Jenže tvoje pitomá pusa namísto toho vyslovila úplně jiná slova, slova, kterým jsi ani nerozuměla.

PARODOS

ČTRNÁCT MĚSÍCŮ PŘED VRAŽDOU CÍSAŘE

V myriádickém, tedy desetitisícím roce vlády našeho Pána — Nehynoucího krále a Vzkříšitele, milostivého Nejvyššího — seděla Ctihodná dcera Harrowhark Nonagesima na matčině pohovce a sledovala svého rytíře při čtení. Lenivě dloubala palcem do tlející brokátové lebky na potahu a lhostejně tak ničila roky práce některého z věrných dvořanů. Čelist výšivky se jí párala pod nehem.

Rytíř seděl s rovnými zády v křesle, které nikoho tak robustního nehostilo už od dob jeho otce a podle všeho mlelo z posledního. Rytíř se do něj nasoukal, aby ani o vlásek nepřechýlil, jako by něco takového mohlo způsobit Problém. A Harrow dobře věděla, jak moc Ortus Problémy nesnáší.

„*Žádní sluhové ani jiný pomocný doprovod,*“ přečetl Ortus Nigead nahlas a pečlivě papír poskládal. „Takže pojedeme jen my dva, lady Harrowhark?“

„Ano,“ odpověděla Harrow, odhodlaná zachovat klid, co nejdéle to půjde.

„Bez maršála Cruxe? Bez kapitánky Aiglamene?“

„Jednoduše *bez sluhů a jiného doprovodu,*“ praskly jí nervy. „Určitě jsi tu složitou šifru rozluštil. Pojedeš ty, jako první rytíř, a já, jakožto Ctihodná dcera Devátého dvora. Nikdo další. Což podle mě samo o sobě o mnohém vypovídá.“

Ortus očividně neměl ponětí, o čem to vypovídá. Tmavé oči lemované hustými černými řasami, které si Harrowhark vždycky představovala na nějakém roztomilém domácím savci, například praseti, upíral do země. Ortus klopil zrak pořád, ale ne ze skromnosti. Jemně

linky kolem jeho očí vykreslil smutek, vrásky na čele pečlivě vyhloubila mizérie. Ještěže mu někdo — nejspíš jeho matka, přecitlivělá sestra Glaurica — namaloval na obličej Bezústou lebku, jakou nosíval i jeho otec. Ne že by Harrow měla Bezústou lebku radši než jiné varianty líčení, ale takhle měl aspoň Ortus celou spodní čelist černou a neděsil okolí tím, že by svůj už tak depresivní obličej zahalil celý do ještě depresivnější běloby.

Po chvíli zničehonic vyhrkl: „Nemohu ti dopomoci k liktorství, má paní.“

Harrow překvapilo jen to, že se Ortus opovážil vyslovit vlastní názor. „To nejspíš ne.“

„Souhlasíš se mnou. Výborně. Děkuji za shovívavost, Milosti. Nedokázal bych tě zastupovat v boji, ani s rapírem, ani s krátkým mečem, ani s řetězem. Nemohu stát po boku prvních rytířů a předstírat, že jsem jim roven. Ta přetvářka by mě zničila. Nedokážu na to ani pomyslet. Nebudu za tebe moci bojovat, lady Harrowhark.“

„Znám tě celý svůj život, Orte,“ opáčila Harrow. „Ani na vteřinu bych se neopájela nadějí, že by tě někdo mohl považovat za rytíře, neboj. Tebe by si se šermířem nespletl ani polodementní slepý pes vychovaný v domácnosti bez ostrých předmětů.“

„Nazývám se rytířem jen z úcty k otci, paní,“ přiznal Ortus. „Abych nezostudil matku a také proto, že u dvora není nikdo jiný, kdo by se té úlohy zhostil. Ale neoplyvám žádnými rytířskými ctnostmi.“

„Kolikrát ti mám ještě zopakovat, že jsem si toho až bolestně vědoma,“ zabrblala Harrow a vydloubla si zpod nehtu titěrný kousek nitě z výšivky. „Naše rozhovory se v uplynulých letech netočily kolem ničeho jiného, a tudíž předpokládám, že tentokrát se k tomu chystáš dodat něco nového. Vzrušením ani nedutám.“

Ortus se předklonil a propletl dlouhé neklidné prsty. Měl velké, měkké tlapy — celý Ortus byl velký a měkký jako nadýchaný černý polštář. Potom ruce znovu rozpojil a obrátil je dlaněmi vzhůru. Harrow proti své vůli zpozorněla. Takhle se ještě nikdy předtím nechoval.

„Paní,“ spustil Ortus hlasem ztěžklým nesmělostí, „nikdy bych si to netroufal navrhnout... ale pokud je rytířovou povinností nosit

rapír... pokud je jeho povinností rapírem chránit... pokud je rytířovou povinností rapírem zahynout... proč jste nikdy neuvažovala nad ORTEM NIGENADEM?“

„Cože?“

„Nazývám se rytířem jen z úcty k otci, paní,“ přiznal Ortus. „Abych nezostudil matku a také proto, že u dvora není nikdo jiný, kdo by se té úlohy zhostil. Ale neoplývám žádnými rytířskými ctnostmi.“

„Mám pocit, že jsme tenhle rozhovor už vedli,“ zamumlala Harrowhark, přitiskla k sobě palce na rukou a se zvráceným potěšením zkoušela, jak poddajné jsou články jejích prstů. Dost riskovala. Jediný chybný krok a mohla by si nenávratně poškodit nervy. Bylo to staré cvičení, které jí ukládali rodiče. „Asi tě to nepřekvapí, ale přiznání, žeš nestrávil život získáváním bojových zkušeností, mě už opravdu nešokuje. A je jedno, kolikrát mi to zopakuješ... Ale buď. Pověz mi něco, co ještě nevím. Jsem připravená.“

„Kéž by se u našeho dvora našel šermíř hodný těchto slavných časů,“ zasníl se Ortus, protože zbožňoval fantazírování o alternativních verzích reality, v nichž ho neomezovaly okovy služby a v nichž nemusel dělat nic, co považoval za obtížné. „Kéž by tu nežili pouze *ti, kdož v pochvě jen meč svůj nositi svedou*“

Harrow svrběla na jazyku poznámka, že za tento nedostatek mohou přesně tři věci: Ortova matka, on sám a *Noniáda*, Ortův epos o Matthiasi Noniovi. Ale nahlas neřekla nic a byla za to na sebe patřičně hrdá. Měla nepříjemné tušení, že ona citace, kterou se Ortovi nějakým způsobem podařilo v uvozovkách dokonce i vyslovit, pochází právě z tohoto eposu. V současnosti čítal již osmnáct svazků, a co bylo horší, stále se neblížil ke konci. Právě naopak. Nabýval na síle jako velmi pomalá a velmi nudná lavína. Harrow si v duchu sumírovala odpověď, když vtom se v otcově knihovně objevila jedna z řeholnic.

Harrow si nevšimla, že by sestra zaklepalala, nevšimla si dokonce ani toho, že vstoupila, ale ani jedno z toho ji nezarazilo. Problém byl v tom, že sestřino popelavé líčení zdobilo krásnou mrtvou tvář Těla.

Harrow zvlhly dlaně. Buď byla sestra skutečná a jen její tvář ne, nebo nebyla skutečná vůbec. Kéž by mohla Harrow jednoduše změřit veškerou kostní hmotu v místnosti a tipnout si. Jenže kosti obalené masem produkovaly tolik matoucí thalergie, že nemělo ani cenu to zkoušet. Harrow zalétla pohledem k Ortovi v marné naději, že jí pomůže přijít na to, v jaké realitě se nacházejí, on ale zarputile upíral zrak do země.

„*I ti, kdož v pochvě jen meč svůj nositi svedou*, tomuto dvoru slouží dobře a věrně,“ odpověděla Harrowhark vyrovnaným hlasem. „Což mimochodem nemá žádný rytmus. Pozor, aby se ti posluchači nevysmáli.“

„To je devítistopý verš. Tradiční forma enneametry. *Ti, kdož v pochvě jen meč svůj nositi svedou...*“

„Vždyť to není devět stop.“

„...v bitvě však tasit jej nedovedou.“

„Příštích dvanáct týdnů budeš cvičit s kapitánkou Aiglamene,“ oznámila mu Harrow a třela si bříška prstů o sebe, až ji palec začal nepříjemně pálit. „Splníš základní požadavky, které se na prvního rytíře Devátého dvora kladou — naštěstí pro tebe to znamená pouze to, že musíš být široký jako dlouhý a dokázat unést značnou váhu. Já však od tebe potřebuji mnohem víc než jen hrot meče, Nigenade.“

Řeholnice postávala na okraji Harrowina zorného pole. Ortus zvedl hlavu a vůbec si sestry nevšímal, což celou věc komplikovalo. Díval se na Harrow s jakousi lítostí. Právě soucit z něj u Devátého dvora dělal vydědění. U rodného dvora jeho matky by ho však považovali rovnou za hříčku přírody. Harrow netušila, co dělá Orta Ortem. Představoval pro ni záhadu. Naneštěstí příliš nudnou na to, aby měla chuť ji rozlousknout.

„Co k tomu dodat?“ prohodil hořce.

Harrowhark zavřela oči, čímž vytěsnila nejen Ortovu rozervanou, nešťastnou tvář, ale taky stín řeholnice s tváří Těla, který dopadal na stůl. Ze stínu nemohla Harrow vyčíst nic. Fyzické důkazy byly obvykle léčka. Vytěsnila i nový, zrezivělý rapír, který skřípal v pochvě

u Ortova pasu. Vytěsnila důvěrně známou vůni horkého prachu proudícího z vrtní ventilace v rohu místnosti smíšenou s vůní čerstvě namletého inkoustu v jejím kalamáři. Třísloviny a lidské soli.

„Takhle se to nestalo,“ prohlásilo Tělo.

Což dodalo Harrow nečekanou sílu.

„Potřebuji, abys zamaskoval mé nedostatky,“ dodala Harrowhark.
„Jsem totiž šílená.“

PRVNÍ DĚJSTVÍ

DEVĚT MĚSÍCŮ PŘED VRAŽDOU CÍSAŘE

Myriádický rok vlády našeho Pána — krále nekromantů, požehnaného Vzkřísitele světců — se právě chýlil ke konci, když jsi pozvedla svůj meč. A to byla první velká chyba.

Meč tě nesnášel. Nesnášel tvůj dotek. Jeho dlouhý jílec tě pátil do dlaní, jako by byl rozžhavený na teplotu hvězdy. Vakuum okolního vesmíru neplodilo žádnou thalergii, a tedy ani thanergii, ale na tom nezáleželo. Tys už ani jedno nepotřebovala. Obalila sis dlaně tlustou vrstvou chrupavky a zkusila to znovu.

Jílec se náhle zdál ledový jako smrt a stejně tak těžký. Zapřela ses v loktech, zvedla ho a druhou rukou sevřela hrušku, abys získala rovnováhu. Zkusila jsi novou vychytávku — z vlastního metakarpálu jsi odloupala kus kosti, ovinula ho jako stuhu kolem šlachy a probodla si s ním hřbet dlaně. Neškusba jsi sebou. Tos neměla ve zvyku. Potom jsi ze živé kosti vytvořila dlouhé kostěné prsty, které obemkly jílec, a pak další a další. Uzvedla jsi ho — v podstatě — pomocí hemžícího se, chrastícího koše z osmi propojených kůstek.

Teď se ti meč třásl v podivném úhlu ve výšce očí. Čekala jsi. Nic jsi necítila. Žádné pochopení, žádné uvědomění ani souznění. Byla jsi jen nekromantka a tohle byl jen meč. Vyklouzl ti z prstů a zařinčel o zem a ty ses zlomila v pase a pozvracela jsi dlážděnou podlahu ošetřovny.

V místnosti s tebou byla spousta lidí v uniformách, ale ti byli zvyklí na kdecu. Harrowhark První, devátá světice Nehynoucího císaře, si mohla zvracet, jak je jí libo. Byla jsi pro ně chodící svátostí, i když se tvoje první liktorské činy točily skoro výhradně kolem

zvracení. Nijak nezasahovali, jenom když se zdálo, že se co nevidět zadusíš zvratky, což by ti v zásadě až tolik nevadilo.

V den, kdy ti muž, kterého jsi nazývala Bohem, tvůj meč přinesl — nepochybně s těmi nejčistšími a nejlaskavějšími úmysly —, jsi upadla do otupělosti, z níž ses už nikdy pořádně nevzpamatovala. Jako by ta čepel proměnila tvůj zármutek v kus oceli. Nesnášela jsi to proklaté ostří od první chvíle, což možná bylo trochu nespravedlivé, ale jen do okamžiku, než jsi zjistila, že tě nesnáší taky.

Snažila ses s ním naučit šermovat, jenže každý pokus skončil stejně — ať už jsi měla v žaludku cokoli, hezky jsi s tím vymalovala podlahu. Dny ti proklouzávaly mezi prsty jako jemný popel, který už nikdy nepochytáš. Občas jsi vstala a popadla meč, jako bys na něco čekala. Ale nikdy se nic nestalo. Cítila jsi jen bezbřehou, pustou nenávisť meče, o níž jsi už tehdy nepochybovala. Navzájem jste se předháněly v hořkosti a zuřivosti a nakonec jsi to vždycky odnesla puchýři na dlaních a zvracením.

Všechno se ti zdálo neznámé. V téhle posteli a v cizím oblečení jsi strávila už nějakou dobu. Sem tam tě z otupění vytrhlo polechtání na čele nebo na uších a ty ses pokaždé lekla, než sis uvědomila, že to jsou tvoje vlasy. Bez pravidelného stříhání vyrostly do délky, která by byla v Drearburhu známkou naprosté zpustlosti. Ostříhala ses sama, a přesto tě za ušima šimraly zbloudilé vlásky. Nebo ses neostříhala? Občas jsi zvedla ruku k tváři a vzpomněla sis, že nemáš ani roucho, ani umrlčí masku. Nikdo ti nedal žádné líčení a na palubě lodi nebyl nikde ani kousek loje, a i kdyby se nakrásně našel, beztak by nebyl správně požehnaný. Když tě neuhlazené vlasy polechtaly poprvé, samým rozrušením a studem jsi roztrhala prostěradlo a zakryla sis jím hlavu. To však roucho nenahradilo. Čelo zůstalo pod čupřinou přerostlých vlasů zcela odhalené, jen jsi teď měla na hlavě prostěradlo. A tak sis pomohla po svém a sáhla jsi po nouzovém triku černých vestálek: řízla ses do ruky a rozechvělými prsty, za jejichž třas nemohla ani bolest, ani ztráta krve, sis naslepo nanesla na obličej Masku hanby.

Uniformovaná výpomoc se obvykle zabývala vším možným, jen ne tebou. Sem tam tě uctivě požádali, aby ses zvedla do sedu a po-
odhalila svůj improvizovaný závoj, aby tě mohli nakrmit čirou po-
lévkou, ale z těch vzpomínek ti zbyly jen matoucí střípky. Nezdálo
se ti správné, že bys měla ještě kdy jíst. Občas kolem tebe příčinlivě
poskakovali lidé, zatímco tys ležela na posteli a s rozechvělým údi-
vem sledovala hvězdy za oknem. Tlustá vrstva plexu se ti zdála příliš
slabá a křehká na to, aby tě ochránila před hlubokým temným chřtá-
nem vesmíru rozpínajícím se za ní. Netečně jsi dřímala a postupně
přestala vnímat lidské hlasy okolo, protože beztak jen nesmyslně
blábolily a mumlaly si modlitby jako *tři tisíce jednotek — doplnit —
je to na seznamu zásob — tohle patří do muničního skladu.*

V předchozím životě bys možná byla zvědavá. Jenže tebe teď
pronásledovaly jiné zvuky, úplně jiné než ty, které člověk běžně vní-
mal. Lodí se rozléhalo nelibozvučné pleskání připomínající vlhké
bubny. Zpočátku tě děsilo, ale pak sis uvědomila, že se jedná o tlu-
kot sedmi set osmi lidských srdcí. Slyšela jsi sedm set osm mozků
předoucích v mozkomíšním moku. Tři sta čtyři z oněch bijících
srdcí jsi bez obtíží identifikovala jako srdce patřící nekromantům.
Jejich srdeční svalovina se napínala jinak, pracovala hůř a pumpo-
vala slaběji. Cítila jsi živé. A jakmile ti došlo, co to vlastně slyšíš,
začala jsi vnímat i ostatní okolní zvuky: prach dopadající na čer-
né dlaždice podlahy, víření krve v plicních tepnách a žilách i tichý
šum kostní dřeně nasávající kyslík. A navzdory téhle kakofonii se ti
nedařilo zůstat vzhůru.

Občas jsi zjistila, že stojíš, v krku tě štípou žaludeční šťávy a ne-
hnutě civíš na meč válejší se na podlaze. Nevzpomínala sis, že bys
vstala. Vůbec jsi nevěděla, jak ses tam ocitla. Párkrát jsi dokonce
zapomněla, kdo jsi, a když se ti paměť vrátila, usedavě ses rozplakala.

A v takových chvílích za tebou přicházelo Tělo. Položilo ti chlad-
né mrtvé ruce na čelo a bříšky prstů ti zatlačilo horká tepající víčka,
abys neviděla ani ten meč, ani lidi.

Prokazovalo ti tím obrovskou čest. A nekonečné milosrdenství.
Vždycky s tebou jednalo trpělivě a tys mu za to byla vděčná. Ruce

Těla byly mrtvolně šedé a tak jemné a známé, žes vůbec nepochybovala o tom, že je cítíš. Že tentokrát je ten mrtvý dotek skutečný. A kdykoli jsi zahlédla jeho tvář, znovu tě ta krása udivila.

Tělo tě pokaždé odvedlo k posteli a snažilo se tě uspat. Nikomu jinému by ses v životě nepodřídila, ale jemu jsi vyhovět chtěla. Jen v jeho přítomnosti se zdálo, že čas pracuje, jak má, a nerozpouští se ti mezi prsty jako kostky ledu, jen aby se vzápětí objevil na zcela nečekaném místě. Chtěla jsi usnout, protože si to Tělo přálo, ale současně tě mozek burcoval do pozoru. Našeptával ti, že přítomnost Těla je nějak důležitá. Kéž by se ti podařilo zůstat při vědomí dost dlouho na to, abys zjistila proč.

Obličej tě svrběl zaschlou krví a lidé okolo šeptali: *Tisíc kil ossea — starého — to dojde jako první, musíme ho hlídat. Ne, seržante, zbavte se ho, už tak máme zpoždění.*

Svět se smrskl v bílou, sterilní bednu. Ta bedna, to byl nemocniční pokoj na palubě Erebu. A Erebos byla obrovská vlajková loď Nehynoucího císaře. Těch dvou věcí ses držela stejně zoufale jako dusící se člověk svého posledního dechu. Žila jsi v chladné bezbarvé místnosti plné rozložených lůžek a krabic a měla jsi vlastní postel, židli a meč. Jednou se ti ho pokusili vzít. Chtěli ho odnést — z důvodu, který sis už nevybavovala — a ta vzpomínka, rudá, vlhká a nejasná, tě vždycky rozrušila.

Teď už se tvého obouručního meče nikdo nedotýkal. Objevoval se na různých místech v pokoji, tam, kdes ho odhodila, a obvykle ho doprovázel záhadný pach zvratků. Už jsi s ním i spala, jako by to bylo tvoje obrovské ocelové mimino. Popravdě řečeno bys ten krám s radostí mrštila rovnou do planoucího jádra Dominiku. Nesnášel tě a v hloubi duše jsi byla přesvědčená o tom, že ti chce i ublížit, ale zároveň se ho nikdo jiný nesměl dotknout.

To ti však nebránilo v tom, abys otupovala ostří, odírala lak a dál čepel mrvila. Přinejmenším jsi tušila, že jí tím škodíš. O mečích jsi nevěděla skoro nic, nikdy ses o ně nezajímala. Jen stěží jsi dokázala rozeznat jeden od druhého. Některé byly úzké. Jiné široké. Někte-

ré velké, další malé. Tenhle obouruční vojenský meč byl obrovský, těžkopádný a upřímně řečeno zákeřný. A taky jsi ho měla na starosti — i když jsi ho nezvládla ani vzít do ruky.

Občas jsi poklekla vedle postele a snažila se modlit. Dokud však bylo Tělo s tebou, neměla jsi komu děkovat ani o co prosit. Největší mír jsi nacházela v tom otupělém polospánku na posteli pod dohledem chladných bílých hvězd, kdy sis mohla zpomalit tep a na chvíli zapomenout na vztek, který tě stále svíral. Lidé tě zeširoka obcházeli a přehlíželi tak důkladně, že sis v jednu chvíli připadala skutečně mrtvá. A ta myšlenka s sebou přinášela jen nekonečnou úlevu.

Ve dveřích tvého pokoje stál Bůh. „Opět jsi zvracela, Harrowhark,“ konstatoval.

Pro císaře Devíti dvorů, který měl tu slušnost, že pokaždé zaklepal a počkal na pozvání, což samo o sobě vypovídalo o jeho božskosti, ses snažila být plně při vědomí. Postával na prahu, jako obvykle s průklepákem a nepostradatelným tabletem v rukou. Doprovázela ho svita lidí v uniformách, ale jeho hrozné černočerné oči se upíraly jen na tebe. „Ztrácíš veškerou svalovou hmotu,“ prohlásil, „a té jsi už tak měla málo.“

Tvým rtům se naštěstí podařilo zformovat zcela srozumitelnou odpověď. „K čemu vůbec liktor potřebuje meč? Na co by mi byl, pane? Umím pracovat s kostmi. Dokážu tvarovat maso a vyvolat duši. Už nejsem závislá na vnějším zdroji thanergie. Proč se namáhat s něčím tak hrubým?“

„Těší mě, že se cítíš lépe,“ opáčil císař. „Nebudu tě zatěžovat filozofií, ne když jsi poslední tři hodiny bez ustání zvracela.“ (Opravdu to byly tři hodiny?) „Nejsem zrůda. Vyčisti si zuby. Víím, že by sis kazy dokázala vyspravit, ale přijde mi škoda o tak dobré zuby nepečovat.“

Zvedla ses z postele jako duch z hrobu, trochu ses zapotácela a pak ses na nejistých nohou vydala k nedalekému umyvadlu. Nadzvedla sis trapný závoj a neochotně si vyčistila zuby. Důstojníci Kohorty kolem císaře bez ustání obíhali jako znepokojeně mumlající pás asteroidů. Císař odpovídal stručně: „Ano.“ Potom: „Ne.“ A: „S novou vrstvou se nezdržujte. Erebos poslouží jen k převozu.“

Jeden z důstojníků právě říkal: „Nejmilostivější pane, oddaná Světice radosti...“

„Se stále nenačila čekat,“ přerušil ho Bůh. „Pozdrzte její zprávy. Dnes ráno jsem jí odpověděl už na tři.“

„Ale její rozkaz zněl...“

„Rozkaz liktora je rozkazem Božím a měl by být splněn se stejnou úctou a poslušností, jakou byste prokázali mně,“ utnul ho císař. „S výjimkou tohoto. Posadte k vysílačce nějakého kadeta z Trenthamu a přikážte mu rušit její spojení šumem.“

„Prosím?“

„Ať přitiskne jazyk na horní patro, vyfukuje vzduch skrz zatnuté zuby a do toho před ústy mává rukama nahoru a dolů. Vím, zní to divně, ale když jsem to tak dělal já, nikdy na to nepřišla.“

Vyplivla jsi do umyvadla. V zrcadle jsi po svém boku viděla mlčenlivé Tělo. Mělo na sobě tyrkysový nemocniční mundúr, stejně jako ty, vlasy se mu třpytily námrazou a překrásná ústa byla stažená do přísné linky. Na zádech mělo připevněný meč. Vyhledala jsi v zrcadle Boha a na okamžik jsi měla pocit, jako by Tělo viděl i on, jako by vás vnímal obě... ale byl to jen optický klam.

„Harrowhark,“ oslovil tě Bůh, „chci, abys šla se mnou.“

Vážné a vyčerpané tváře důstojníků se svorně zakabonily. Jedna z nich se velmi tichým a nesmělým hlasem odvážíla namítnout: „Odpusťte, Milostivý vládce, ale dovolím si vás upozornit, že admirálové Mrtvého moře a Nehynoucí flotily začali jednat už... před deseti minutami.“

„Žádné jednání nevzkřísí osmnáct tisíc mrtvých,“ zavrtěl hlavou císař. „Potřebuji chvilku s Harrowhark První. Sejdeme se za deset minut ve Staré komnatě.“

Důstojníci se rozprskli, jako by na ně náhle přestala působit císařova gravitace, a odspěchali chodbou pryč. Bála ses, aby ti někdo mezitím neodnesl meč, a tak ses ho rozhodla vzít s sebou. Nezvedla jsi ho, lehla sis na postel, odkud na tebe černě zářil, a překulila ses na něj zády. Potom sis ho připevnila k páteři popruhy z pevných kostí a následovala císaře dlouhými temnými chodbami. Prohýbala ses

pod tíhou ostrí a na sobě jsi měla jen směšný tyrkysový nemocniční háv a kus utrženého prostěradla na hlavě. Urputně ses soustředila na čas a prostor.

Byla jsi v podstatě nahá a na zádech se ti kvůli těžkému meči dělал hrb. Masky hanby se ti odlupovala v šupinkách zkostnatělé krve. Vypadala jsi jako pitomec.

„Ale no tak... jako by snad admirálská schůzka někdy trvala míň než dvacet minut,“ mumlal si pro sebe Bůh.

„Co se to se mnou děje?“ zeptala ses.

„Zažila jsi šok,“ vysvětlil císař, ale tys nebyla o nic moudřejší.

„Stává se to všem novým liktorům?“

„Některým,“ prohodil Bůh neurčitě, což tě dvakrát neuklidnilo. Jeho tablet začal tlumeně pípat. Císař ho letmo zkontroloval a schoval do kapsy. „Jak se cítíš? Právě teď?“

Právě teď? V tu chvíli jsi na nějaké soukromé pocity neměla vůbec prostor. Útočily na tebe smyslové vjemy sedmi set osmi bytostí. Každé tělo na palubě bylo jako jídlo na sporáku. Příjemná vůně a příslib čehosi teplého a vydatného. Jejich thanergie a thalergie se kolem sebe ovíjely jako stonky rostlin, nebo spíš jako světlo tančící na naleštěném kovu. A to nebylo všechno. Okrajově jsi vnímala i hlubší, dřímající hemžení života a smrti, početný dav, ale utlumený. Někde na palubě se nacházela márnice — armáda diskrétních mrtvých, obrovská zásoba thanergie s tlející thalergií uvězněnou v čase. Nehybnost této thanergie byla téměř hmatatelná. Dokonce ani mrtvola v ledu nebyla takhle strnulá.

Uvědomila sis, že se Tělo zastavilo a že císař stále čeká na odpověď.

„To zotavování mě dost vyčerpává, pane.“

„Být to na mně, dal bych ti měsíce, ne týdny,“ přiznal. „Nechal bych tě vracet se kousek po kousku, dokud bys nebyla připravená se probudit. Jenže nemůžu. Pokořil jsem Smrt, Harrowhark. Kéž bych byl moudřejší a pokořil namísto toho raději Čas. Potřebuji, abys byla připravená co nejdříve, a proto ti ukážu něco, co tě snad... popostrčí správným směrem.“

Byla jsi hluboce vděčná za jeho pochopení a takt. Udržely tě při životě a při vědomí celou cestu výtahem, který klesal do spodních pater Erebu několik minut. Ještě nikdy jsi neviděla nic tak nového a nablýskaného. Prohlížela sis překrásné stříbrné a černé obložení kovových desek, duhové vykládané panely, lebku nad dveřmi, umně vymodelovanou do symbolu Prvního, s lebkami osmi dvorů okolo. V porovnání s ostatními vypadala lebka tvého dvora prostě a nevýrazně. Plex, kov a zastaralé LED diody elektroniky se skrývaly pod temnými závěsy.

Dveře se tiše otevřely do rozlehlého prostoru, kterým se s ozvěnou neslo hlášení z reproduktorů: *„Náš Bůh a císař poctil svou přítomností druhý nákladový prostor.“* Lidé se vám začali rychle klidit z cesty. Zbloudilí důstojníci Kohorty v bílých uniformách všeho nechali, překotně se poklonili a pelášili pryč, aby svému vládcovi poskytli soukromí. Jejich vzdalující se kroky připomínaly prchající zvěř.

Stáli jste na ocelovém balkoně s výhledem na stovky a stovky podlouhlých schránek. Každá byla dlouhá jako lidská postava a z poloviny tak vysoká a všechny byly vyrobené z kostí. Z těch souměrných linií a rovnoměrných rozestupů se ti točila hlava a chvíli trvalo, než ti tékající oči prozradily, na co se to díváš. Chladný recyklovaný vzduch ti pronikal pod mundúr, až ti z toho naskočila husí kůže na stehnech, ale chlad tě udržoval při vědomí a tys potřebovala být co nejbdělejší. Kostěný materiál schránek zářil bělobou, ačkoli ne tak jasnou jako amalgámový kov a plastové panely po stranách nákladového prostoru, a kosti obepínala jemná vrstvička kůže, tak křehká a tenká, žeš viděla skrz. A pod ní spočívali...

„Tví noví dvořané, jak jsem slíbil,“ oznámil ti císař.

Při pohledu na tvůj výraz opatrně dodal: „Je jich necelých pět stovek a jen u třetiny se projeví nekromantské schopnosti. Totéž bude platit pro příští generaci. Všem je mezi patnácti a čtyřiceti, což se mi zdálo nejvhodnější.“

„Ach Bože,“ zamumlala jsi a vůbec ti nedošlo, že zmíněné božstvo stojí po tvém boku. „Pradávní mrtví. Tys je vzkřísil.“

„Ne,“ odvětil císař. „Technicky vzato jsem nikoho nevzkřísil už deset tisíc let. Ale tehdy... jsem odložil spoustu stranou... pro jistotu. A dodnes se kvůli tomu cítím provinile. Prospali celou myriádu let, Harrow, a upřímně mě těší, že je mohu probudit. Před odletem k Devátému je všechny přivedu na hranici vědomí.“

Odhrnula sis prostěradlový závoj, aby ses mohla podívat pořádně. Před císařem ti tolik nevadilo odhalit tvář, protože ji koneckonců už viděl. Tělem se ti šířila zhoubná naděje, jako bublinky dusíku v těle potápěče, a na chvíličku ses jí nechala unést. „Dovol mi letět s nimi,“ vyhrkla jsi. „Nezdržím se tam. Jen je představím svému dvoru a senešalovi a povím jim...“

„Zpomal, Harrowhark,“ přerušil tě císař. „Nejprve si musíme promluvit. Kéž bych měl víc času ti všechno vysvětlit.“

Cestou dolů jsi brala chladné kovové schůdky po dvou. Srdce ti tlouklo do hrudní kosti a rohože na podlaze ti rozdíraly bosé nohy. Bolest ti zbystrila smysly. Procházela ses mezi řadami svých tichých spících dvořanů, zastavovala ses u jejich kolébek a nakukovala přes tenkou vrstvu kůže s napnutými buňkami a žilkami na tváře vespod. Snažila ses je všechny vtisknout do paměti, ale postupně ti začaly splývat v jednodlitou masu. Moře cizinců, kteří se měli stát novými přírůstky Devátého. Až se ti z toho zatočila hlava. Tělo tě doprovázelo, bylo přesně půl kroku za tebou a jeho klidná mrtvá ruka konejšivě spočívala na tvých bedrech.

Císař si od svého výtvoru držel zdvořilý odstup a nechal tě s Tělem prozkoumat každou schránku. Poslední řada z kostí a kůže plynule přecházela v šik menších barevnějších sourozenců. Tyhle schránky byly vyrobené z bílého kamene, ne z kostní hmoty, a někdo na nich pracoval tak nedávno, že se na bocích ještě držel prach z tesání. Měly různé tvary. Byly tam bytelné šestistěnné rakve určené pro pohřeb do země i kompaktnější schránky vhodné do kostnice. Všechny byly zahalené barvami dvorů, chyběla jen černá — tvůj dvůr tam žádné prázdné rakve neměl. A pak sis všimla té prosté rakve stojící opodál, s jedinou růží položenou na víku. Několik bledě růžových okvětních lístků už opadlo a nyní zdobilo chladný kámen.

Toto byla ta těla, která jsi předtím vycítila. Tiché, ostré kousky thanergie, ledové sochy neposkvřené thalergií. Nejspíš císařova práce. Některé však vybočovaly. Nevzrušeně sis prohlížela šestistěnnou schránku ozdobenou šarlatovo-bílými barvami Druhého dvora. Uvnitř nespočívaly žádné lidské ostatky. Rakev zahalená zlatým přehozem Třetího taky nehostila nikoho ze Třetího dvora. Stejně tak jsi nevycítila těla v prostých šedivých bednách Šestého dvora, třebaže v jedné z nich jakési ostatky byly. Šlo ale jen o střípky, žádné tělo. Nervovou soustavou se ti prohnalo cosi, co trochu připomínalo emoci, ale k tvojí úlevě to jen zajiskřilo a pak zase zhaslo.

Stále jsi vnímala Tělo stojící kousek za tebou, docela blízko císaře. „Jak vysvětlíš ta chybějící těla?“ zeptala ses.

„Jedním z několika pochybných privilegií Prvního dvora je to, že se jen málokdy musí ospravedlňovat,“ odpověděl císař.

„Ale rytíři...“

„Se připojili ke svým liktorům,“ dokončil za tebe císař. „Není to ani lež. Jen zploštění úchvatné... a posvátné... pravdy.“

Nic jsi na to neřekla. „Pročesali jsme celý Kanaán,“ dodal císař. „Nenašli jsme žádné další přeživší ani ostatky, nicméně ať už ty pohřešované potkal jakýkoli konec — za předpokladu, že je nějaký potkal —, je to záhada, kterou hodlám rozluštit. Do té doby jsem je prohlásil za mrtvé. Možná předčasně, ale radši ať je jejich dvořané nyní opláčou a pak se radují z jejich nečekaného návratu, než aby marně doufali.“

Zírala jsi na tu prostou, nezakrytou rakev ozdobenou voskovitou růží. Náhle ti došlo, čím starodávné rakovinou prolezlé tělo spočívá uvnitř. Tvoje nervová soustava se ocitla pod náparem mnoha různých emocí a začala stávkovat. Tělo k tobě přistoupilo a odvrátilo ti tvář, nedokázalo však zastavit příval střípkovitých vzpomínek.

„Musí jet domů, Harrow,“ řekl císař něžně.

Nepodívala ses na ni. „A Sedmý dvůr ji přijme?“

„To nikdy nebyl její domov,“ prozradil ti císař. „Uložím Cythereu ke spánku po boku jejich bratrů a sester.“

Všechno tě bolelo. Byla jsi v jednom ohni. Po rozpálené tváři ti přejely hladké, chladné prsty Těla a přiměly tě stočit zrak ke schránkám z kosti a kůže za tebou, k mrtvým, kteří jen spali a kteří se měli stát ztělesněním nejstaršího známého zázraku. Splnila jsi část slibu. Chtěla jsi cítit úlevu, jenže jsi už nevěděla, jak úleva funguje — po hormonální stránce.

Stáli jste s Bohem tváří v tvář. Mohla sis ho beze studu prohlédnout: duhovou záři jeho černých bulv, neústupnou temnotu rohovek a zorniček, protáhlou, hranatou všední tvář. Na čele a pod očima se mu rýsovaly hluboké vrásky. Z obočí čísel smutek, ale zbytek jeho tváře byl veselý a živý, prostý a nijak výjimečný. Studená bílá světla nákladového doku se odrážela od míst, kde měl košili ošoupanou nošením, a zbarvovala jeho ruce a tvář do okrova. Kdyby ses s ním setkala a nevěděla, o koho se jedná, nejspíš by ti ani neuvízl v paměti. Jenže ono nebylo možné nepoznat, o koho jde. Hrozná božskost mu přímo ulpívala na kůži.

„Mohl bys je vzkřísit,“ vyhrkla jsi to první, co tě napadlo. „Dokázal bys to. Ale nechceš. Proč?“

„Ze stejného důvodu, z jakého jsem se k tomu neuchýlil už deset tisíc let,“ odpověděl. „A ze stejného důvodu se nemůžu vrátit k Devíti dvorům. Cena je příliš vysoká.“

Trochu ses zapotácela. Možná jsi spadla. Do kolen se ti zarývala kovová mřížka, která po sobě v kůži zanechávala rudé bolavé otlaky. Vzduch pronikající zespod páchl po antistatickém mazivu. „Nauč mě, jak tu cenu vypočítat, pane,“ požádala jsi mřížku.

Bůh ti namísto toho pomohl vstát. Chytil tě v podpaží, zvedl tě a pak ti krátce a rozpačité stiskl paže, jako by tě chtěl utěšit, ale nevěděl jak na to. „Harrow,“ řekl a spustil ruce, „nechci, abys přede mnou klečela. Nedovolím ti to, ne dokud zcela nepochopíš, co to znamená. Tvá úcta mě ničí, protože kdybys znala celý příběh, možná bys mi spíš dala pořádnou facku.“

Do tváři ti vystoupala červeň. „Bože...“ namítla jsi.

„A neměla bys mě ani nazývat Bohem,“ přerušil tě. „Tomu slovu nerozumíš a já pro tebe ještě nechci být Bohem. Jsi pacientka, ne

žákyně. Poslouchej mě. Dokážeš to? Nerad na tebe tlačím, Harrowhark, ale nemáme času nazbyt.“

„Úplně nemohoucí ještě nejsem, pane,“ opáčila jsi dotčeně.

„Nic lepšího si ani člověk nemůže přát,“ prohodil.

Opřela ses o rakev, v níž nespočívalo tělo Coronabeth Tridentarie — masivní kousek, kterému tvoje váha nemohla ublížit. Z meče tě už bolela záda. Milostivý vládce sledoval, jak se snažíš stát a jak hrbíš ramena pod tíhou oceli, a pak řekl: „Stále jsme těsně za hranicemi soustavy Dominiku, Harrow. Jakmile se budeš cítit lépe, vyšleme Erebos k Devátému dvoru, aby doručil, co jsem ti slíbil. Potom bude pokračovat od dvora ke dvoru a předá jim jejich mrtvé. Jenže já na palubě nebudu. Můžeš mě opustit. Nebo můžeš zůstat se mnou jako má pobočnice. Je to jen na tobě.“

Zapátrala jsi v paměti po dni, kdy ses na Erebu probudila poprvé. Cos při prvním setkání se Vzkřísitelem řekla? Nemohla sis vzpomenout. „Zvolila jsem si...“

„V nevědomosti,“ utnul tě. „O svobodné volbě nemůže být řeč. Vyslechni mě.“

Napůl se opřel o přepážku vedle prosté rakve, na kterou si odložil tablet, a pohládl neozdobené víko, těsně vedle růžičky. „Co se stane, když někdo zemře, Harrowhark?“ zeptal se.

Nešlo o nijak složitou otázku. Měla bys ji umět zodpovědět stejně automaticky, jako lidé chodili a dýchali, a právě proto ses zadržla. Znělo to jako chyták. Dloubla ses palcem do stehna, až sis nehtem skřípla žilky pod kůží, a odpověděla jsi: „Apopneumatismus. Duše je přinucena opustit tělo a dochází k prvnímu výronu thanergie.“

„Proč?“

„Úhyn thalergie způsobuje buněčnou smrt,“ pokračovala jsi opatrně a zaryla nehet ještě hlouběji, „což produkuje thanergii. Hromadná smrt buněk, která následuje po apopneumatismu, vyvolává lavinu thanergie i poté, co první výron vyhasne, a do třiceti až šedesáti vteřin se hladina thanergie stabilizuje.“

„Co se stane s duší?“

„V případech postupné smrti — stářím nebo na nemoc... a v několika dalších případech — je přechod automatický a plynulý. Prahová osmóza vtáhne duši do Řeky. Náhlá a násilná smrt však způsobuje apopneumatický šok, při němž dochází k masivnímu uvolnění energie, a to může osmotický tlak vyrušit a zachytit duši na místě. Tak vznikají duchové a revenanti.“

„A co má duši?“

Tohle nevydržíš. Jeho otázky začínaly znít hloupě. Nebo byly možná až příliš sofistikované. Tělo tě pozorně sledovalo zamženýma očima. „Cokoli, co má dostatečně spletitou thalergickou strukturu na to, aby... vytvořila duši. Takže lidé.“

Císař zabubnoval prsty do víka prosté rakve a zlehka prohodil: „*Proč nemáme nesmrtelnou duši? S radostí bych obětovala stovky let života, který mám před sebou, jen abych mohla být jeden den člověkem.*“

Úplně tě rozhodil. „Já... co prosím?“

„Mysli, Harrowhark,“ naléhal, čímž ti ke tvé nelibosti až moc připomínal tebe. Protáhla sis nehet na palci a zostřila ho, až se ti konečně podařilo proniknout kůží. „Co dalšího oplývá komplikovanou masou thalergie? Co je úkolem nekromantů Kohorty?“

Mozek se ti potupně kroutil, ale cosi ze staré Harrowhark v tobě ještě zůstalo, jakýsi přízračný stín tvého předchozího já, který ti začal klást otázky. Co mají za úkol nekromanti Kohorty? Radši by se měl ptát, co je úkolem šermířů Kohorty. Ti totiž chrání nekromanty a dodávají jim thanergii potřebnou k zahájení cyklu nekromantské magie. Cizí planety nebyly nikdy planety thanergické. Samozřejmě obsahovaly určité množství thanergie, ale v zásadě byly naopak thalergické. Na povrchu takové planety by byly schopnosti nekromantů k ničemu. Thanergie totiž pocházela z...

Odpověděla jsi spíše Tělu než císaři. „Planeta je koule prachu. Její thalergie je výsledkem nahromadění mikrobiálního života. To nemůžeš považovat za koherentní systém.“

„Nazvěme to sdílenou duší,“ řekl císař. „Vždyť i člověk je jen shluk mikrobiálního života. Jsi kostidějka, nebo ne? Nekromanti, kteří pracují s měkkými tkáněmi, se s touto myšlenkou funkčního

systemu setkávají při studiích mnohem dříve.“ Nechtěl tě pokárat ani shodit, přesto jsi měla sto chutí nechat se vykopnout z nejbližších přetlakových dveří, protože tím naznačil, že jsi jako kostidějka něco méně než kdejaký animafilik: a to byli nekromanti, kteří se celý život hrabali v podkoží. Experti na všechno žluté a měkké. Lidé, kteří byli upřímně přesvědčení o tom, že je na *mase* něco zajímavého.

Císař si spletl tvoji hluboce zakořeněnou nenávist s nedůvěrou. „Zkus jen na chvíli přijmout myšlenku, že je planeta obrovským jednotlivým shlukem thalergie,“ požádal tě. „A k čemu v průběhu proměny této thalergie dojde?“

„To je veřejně známá věc,“ odvětila jsi. Jazyk ti těžkl a bolavá, opuchlá víčka by se nejradši zavřela. Prvotní příval adrenalinu vyprchal. Tělo k tobě přistoupilo, vzalo tě za ruku a pevně obemklo prsty kolem tvého zápěstí, aby ti dodalo sílu. „Kdykoli Kohorta obsadí novou planetu, začne ji připravovat pro nekromancii. Časem se planeta pod vlivem thanergického úhynu překlopí. A nekromancie si jde dál svou cestou. Nic se nestane... rostlinný i živočišný svět se samozřejmě promění... a nakonec se planeta obrátí úplně a populace musí být přesídlena, ale tenhle proces trvá celé generace. Nedá se říct, že se něco *stane*.“

„A když zabiješ planetu rovnou?“ nadhodil císař. „Co potom?“

Podívala ses na něj. Císař Devíti dvorů zvedl ruce dlaněmi vzhůru, jako by se bezmocně modlil ke střeše nákladového prostoru. Jeho zvláštní oči byly chladné a klidné. Pokud ti bylo známo, k takovému masovému umírání planet došlo jen jednou.

„To pověz ty mně, pane,“ řekla jsi. „Tys u Vzkříšení na rozdíl ode mě byl.“

„Ano,“ přikývl. „A viděl jsem okamžité překlopení thalergie. Rozdíl mezi umíráním na nemoc a vraždou. Obrovský šok, náhlé vypuzení duše. A podobně, jako když předčasně vytrhneš duši z lidského těla, i v případě planety to vede ke vzniku...“

Dlaně ti zvlhly potem. Po noze ti začal stékat stroužek krve a tys ho utnula, vysušila, až z něj zůstaly jen šupinky na kůži, a zavřela ránu. Tohle jsi teď zvládala bez jakékoli námahy.

„Revenanta,“ dořekla jsi za císaře.

„Revenanta,“ přikývl. „Pokaždé. Vždycky zůstane revenant, Bůh ho zatrat. Promiň ten vtípek.“

Měla jsi pocit, že Tělo dýchá, že se mu zlehka zvedá hrud'. Císař si překřížil paže na prsou a zahleděl se přes nákladový prostor. Tvář mu zářila pod elektrickými světly a jeho černočerné oči se v něm vlhce leskly. Nenápadně si špičkou jazyka navlhčil rty.

„Říkáme jim bestie Vzkříšení,“ dodal.

Na chvíli se odmlčel, a když znovu spustil, znělo to, jako by odříkával velmi starý příběh. „Když soustava zemřela... před deseti tisíci lety, to jsem byl ještě mnohem mladší... Zachránil jsem nás, ale vzniklí revenanti se rozprchli do všech koutů vesmíru, podobně jako se dá na úprk lidská duše, oslepená strachem z přechodu. Něco takového jsem už nikdy neviděl — zažil jsem menší monstra — menší bestie —, ale nic, *nic*, co by se vyrovnalo té první vlně.“

Tihle revenanti bloumají vesmírem, Harrowhark, nemají klid ani stání. A živí se thalergickými planetami, jako upíři... A nepřestanou s tím, dokud budeme já a Devět dvorů naživu. Jsem kvůli nim na útěku už myriádu let — a je téměř nemožné je zapudit.“

Jeho slova tě nijak zvlášť nezasáhla. Připomínala pohádku přitaženou za vlasy. „Liktoři zemřeli... v boji s těmi věcmi?“

„V boji?“ zopakoval Bůh. „Harrow, mí liktoři se je snažili jen *rozptýlit*. Je nesmírně těžké je zničit. Pár se nám jich podařilo zapudit — jenže to při nás stálo štěstí. Bestie byly mladé a my v plné síle. A pak... když naše řady prořídly... už jsme uspěli jen náhodou, nebo díky sebevražedné misi.“

„O kolika revenantech se tu bavíme?“

V duchu ses připravila na obrovské číslo. „Zůstávají tři,“ odpověděl císař a Tělo udiveně povytáhlo obočí. „Bylo jich devět. Za deset tisíc let se nám povedlo zapudit pět. Číslo dvě padlo brzy po Vzkříšení. Číslo osm si vyžádalo nesmrtelnou duši jednoho muže a... ten den se mi stále vrací ve snech. Číslo šest zemřelo tak, že ho jeden z mých pobočníků — Cyrus — vtáhl do obrovské černé díry. A to pouze *doufám*, že je po smrti, protože Cyrus se rozhodně nevrátí.“

Než ses vzmohla na jakoukoli reakci — včetně dotazu na jeho pochybné počty —, udělal císař Devíti dvorů něco otřesného. Odstrčil se od prosté rakev s růží a přistoupil k tobě a tvoji opoře v podobě Třetí rakev. Zahleděl se na tebe děsivýma očima ve všední tváři a vzal tě za ruce. Poplácal tě po nich, jako bys byla dítě, kterému právě umřel domácí mazlíček. Bylo by ti milejší, kdyby ti vyrval žebra a začal s nimi mávat nad hlavou. Bylo by ti milejší, kdyby tě chytil pod krkem a zlomil ti vaz. Před očima ti tančily hvězdičky. Cítila ses nadměru rozrušeně.

„Volba, kterou jsem ti nabízel, byla odjakživa falešná,“ přiznal. „Omlouvám se. Bestie Vzkříšení vždycky vědí, kde jsem, a ať už se nacházím kdekoli, pokaždé se obrátí mým směrem a vydají se v mých stopách. Pohybují se pomalu... ale nezastavují. A nepronásledují jen mě, byť na mě se zaměřují nejvíce. Loví všechny, kdo se dopustili toho nesmazatelného hříchu.“

Mlčky jsi na něj civěla, dokud tvoje ruce nepustil.

„Jakého nesmazatelného hříchu?“ zeptala ses.

„Toho, kterého ses dopustila, když ses stala liktorkou,“ vysvětlil císař.

V duchu jsi jakoby z velké dálky slyšela, jak se za tebou zabouchávají brány Drearburhu. Vnímala jsi skřípění zavíracího mechanismu i jedinečné zadunění, jehož ozvěna se nesla celým spodním atriem a nahoru tunelovou šachtou. Pak se vzpomínky zamlžily a znovu zmizely v té neuspořádané zvěsti v tvoji hlavě.

„Půjdou po mně,“ domyslela sis nahlas, protože jsi měla pocit, že jedině tak budou ta slova pravdivá. „Kdybych se vrátila ke svému dvoru, vydaly by se tam za mnou.“

„Žádný z liktorů se domů nikdy nevrátil. Ne poté co jsme si uvědomili, jaké by to mělo následky. Tedy žádný s jednou výjimkou, ale dotyčná věděla, že se jí v tom právě z toho důvodu pokusím zabránit.“

Zadívala ses na prostou rakev. Nebyla nijak zvlášť velká. Tělo, které v ní spočívalo, nebylo ani vysoké, ani mohutné, ani vznešené, ani působivé. „Takže máš v úmyslu mě naučit, jak s těmi věcmi bojovat?“ zaslechla jsi z dálky vlastní hlas.

„Ne, dokud tě nenaučím, jak před nimi utíkat,“ řekl císař. „Je to tvrdá lekce. A nemá konce. Ale já jsem na útěku už deset tisíc let... takže budu tvým učitelem.“

Po chvíli tě vzal za ramena a ty jsi vzhledla k jeho tváři, zvláštní i všední zároveň.

„Snaží se ti naznačit,“ prohodilo Tělo, „že se budeš muset naučit s tím mečem.“

Podívala ses na něj přes císařovo rameno. Císař tvůj pohled následoval, ale nemohl vidět to, co ty: dívčí Tělo s podlitinami na zápěstích, krku a kotnících, v místech, kde ji tížily řetězy. Nemohl si všimnout dlouhých smolných vlasů, které jí zplihle visely přes ramena a které mohly být za života hnědé, zlaté nebo možná ani jedno z toho. Nemohl slyšet její hlas — hluboký, zastřený, libozvučný — ani suchou a zvláštní ozvěnu hlasů, které se v něm ukrývaly taky. Hlasů tvjí matky, Cruxe a dalších.

Nemohl vědět, že s tebou Tělo ze Zapečetěné hrobky nepromluvílo od noci, kdy ses snažila rozmasírovat fialové, opuchlé krevní sraženiny z krků svých mrtvých rodičů, aby nikdo nepoznal, že se oběsili. Nemohl tušit, žeš ho navštěvovala pouze jeden tichý rok a pak jsi ho oplakávala už jen ve snech. Nemohl vědět, že jsi mu ve své mladické naivitě propůjčila černé oči, jako jsi měla ty sama, než se poté, cos prošla liktorskou zkouškou, proměnily ve dva zářivé january, do nichž ses jen stěží dokázala podívat. Bronzová, zářivá barva připomínající žloutek vejce.

Když ti bylo deset, působilo na tebe Tělo trochu strnule, ale současně rozumně a soucitně. Ve tvých čtrnácti bylo něžné a nevzrušené, a občas se dokonce usmálo. Ve tvých šestnácti bylo rázné a vášnivé. Ale ve všech těchto vtěleních si zachovalo slib mlčenlivosti. Zvuk jeho hlasu tudíž znamenal, že tvoje šílenství znovu udeřilo, a to v plné síle.

„Nemůžu,“ zamumlala jsi. „Nemůžu, nejdražší. Je pryč.“

„Harrow?“ oslovil tě císař, kterého jsi v tu chvíli už vůbec nevnímala.

„Kráčíš dlouhou chodbou,“ prozradilo ti Tělo. „Musíš se otočit.“

„Stojím ve tmě,“ pověděla jsi mu. Na každé z dívčinych řas se leskla jinovatka. „Ztratila jsem to. Je to pryč. Nic nezůstalo. Nejspíš jsem ten proces špatně pochopila. Jsem jen poloviční liktorka. Nejsm nic. K ničemu. Prázdná loď bez cíle a bez posádky.“

Na ramena ti dopadly těžké ruce. Odtrhla jsi zrak od tváře, kterou jsi milovala, a zadívala ses na Nehynoucího krále.

„Ortus Nigenad nezemřel pro nic,“ řekl.

Jeho rty se při tom však pohybovaly zvláště. Lebkou ti projela ostrá bolest. Tvoje tělo bylo příliš otupělé na to, aby cítilo zármutek. Kdysi jsi ho možná cítila, ale teď po něm nezůstala ani stopa. „Ortus Nigenad zemřel v domnění, že jeho smrt je ten jediný dar, jaký mi může věnovat,“ odvětila jsi, „a já ho promrhala... jako... vzduch.“

Obličej Nehynoucího krále se zamyšleně zkroutil, jako by se snažil rozlousknout nesmírně komplikovanou a emocionálně matoucí hádanku. „Ortus,“ zopakoval, ale to už ti do krku stoupaly žaludeční šťávy a nahrnuly se ti do úst. Tělo ti přejelo prsty po obočích a hřebeni nosu a tys vyklouzla z císařského sevření. Bezvůle ses zhroutila k zemi.

„Ortus Nigenad,“ prohodil znovu císař, jakoby užasle, zatímco ty jsi už nevnímala vůbec nic. Snad jen to, že nepozvracela Boha, což bylo rozhodně pozitivní.

Ctihodná dcera Harrowhark Nonagesima se měla stát třístou jednáctou Ctihodnou matkou svého rodu. Byla osmdesátá sedmá *Nona* svého dvora a první Harrowhark. Pojmenovali ji po otci, který dostal jméno po matce a ta zase po jakési neusmívající se, nepřístupné kajicnici, jež vstoupila do mlčenlivého manželského lože se Zapečetěnou hrobkou. Tak to u nich chodilo. V Drearburhu se čistota Vzkříšení nedodržovala. Jejich jediným cílem bylo udržet při životě nekromantskou linii strážců Hrobky. A nyní zbývala už jen Harrow. Byla poslední nekromantkou svého rodu.

Její zrození přišlo dvůr draho. Před osmnácti lety Harrowini rodiče nechali zmasakrovat všechny děti dvora, aby si zajistili nekromantského dědice, poslední pupen této odumírající větve. Harrow byla počata právě v oné hodině *pallor mortis*, ve chvíli, kdy se duše dětí snažily uniknout z těl. Thanergie uvolněná jejich hromadnou smrtí — kterou si Harrowini rodiče načasovali s až morbidní přesností — byla beze zbytku využita k jejímu zrození. A nic z toho před Harrow netajili. Vysvětlovali jí to rok co rok, jakmile se naučila, kdy má mluvit a kdy mlčet, což byla schopnost, kterou si děti u Devátého dvora osvojovaly velmi brzy.

V dětství si mohla jít lehnout teprve po pětáctýřicetiminutových večerních modlitbách, na něž dohlížely její odporné pratety Lachrimorta a Aisamorta. Katechismus braly smrtelně vážně a pouhá jejich přítomnost byla pro Harrow skvělou motivací k tomu, aby modlitby odříkala správně hned napoprvé a nemusela začínat znovu. Obě totiž páchly po kadidle a zkaženém dechu. Harrow nahlas

a zřetelně — bez šišláni — recitovala slova, která prately samy vymyslely: *Budu sloužit Hrobce až do konce svých dní a pak necht' jsem pohřbena ve dvou stech hrobech...* Nejspíš jim to připadalo sladce rozverně, tak akorát pro malou holku.

Jinak si mohla Harrow v podstatě dělat, co chtěla. Vstávala dlouho před Prvním zvoněním a modlila se v kapli, ještě než zapnuli topení, třebaže její zmrzlé prsty ani nedokázaly počítat modlitební kůstky. Potom si vzala deku a svítilnu na baterky a uvelebila se mezi svými knihami v jedné z knihoven. Nekromancii studovala sama: jejími mentory a učiteli byli mrtví. Harrow neměla ponětí, jak složitá nekromancie dospělých je, a tudíž se ani nebála, že by ji nemusela pochopit. Její vývoj neohrožovalo ani přebujelé ego, ani zbytečné obavy. Rodiče ji občas po večerech nutili recitovat teoremy nebo rekonstruovat vřetení kosti z kostry rozemleté na prášek nebo požádali postaršího maršála Cruxe, aby svrhl z nejvyššího patra do šachty nedávno zesnulého dvořana, a Harrow pak musela poslepu skrz kůži a maso znovu poskládat jeho roztráštěné kosti. Potom tělo rozřezali, aby se podívali, jak si vedla, a pokaždé její výsledky — ať už lepší, či horší — přijali s úlevou. Dostali v ní totiž přesně tu dceru, za niž tak draze zaplatili.

Crux jí vyprávěl, že rodiče bývali jiní. Předtím než se dopustili toho dětského masakru. Harrow tahle informace dvakrát nezajímala. Své rodiče znala jen jako vyčerpané skořápky beze stopy po radosti. Matka mluvila zřídka a při těch příležitostech se obracela výhradně k jejich robustnímu rytíři, muži, který vypadal, jako by se nejradši rozbřečel, kdyby jen věděl, jak na to. Nejživěji si Harrow vybavovala to, jak jí matka jednou obemkla prsty buclatou dětskou ručku a vedla jí ji přes nesprávně poskládanou část lebky, aby jí vysvětlila, kde udělala chybu.

Otec byl z nich dvou výřečnější. Po večerech své malé rodince předčítal, občas kázání, jindy starodávné rodinné dopisy. To byla další z Harrowiných vzácných vzpomínek: elektrické světlo zavěšené za otcovým křeslem, ona na třínohé stoličce vedle matky a otec, který monotónním, robotickým hlasem mluvil a mluvil, dokud ho

jejich rytíř nepoklepal po rameni, aby mu dal najevo, že by s tím už mohl přestat. Harrow se choulila ve svém chrámovém rouchu s černou kápí a cvičně mnula mezi palcem a ukazováčkem drobounké úlomky kostí. Vtlačovala do nich otisky prstů a v duchu porcovala vlastní tělo na dvě stě relikvií.

A pak se všechno změnilo, bez varování a navždy. Harrowhark se zamilovala.

Nespadla do toho po hlavě, zamilovávala se pozvolna. Do světa lásky se spíš pomaličku potápěla, postupně páčila její zámky, otevírala její brány, až konečně pronikla až do komnaty ukryté hluboko vespod.

Zapečetěné hrobce zasvětila celý život a tomu, co spočívalo uvnitř, věnovala plnou pozornost od chvíle, kdy pochopila, o co přesně se jedná: bezvědomé tělo uložené v troskách Devátého. Vychovali ji v lásce k císaři, který je před deseti tisíci lety osvobodil od smrti, již si nikdo z nich nezasloužil, a v úctě k Hrobce jakožto symbolu císařova vítězství i zhouby. Matka s otcem se toho, co spalo v uzamčeném hrobě, děsili. Její otravné pratety to uctívaly, ale zoufale, jako by doufaly, že si svou sdílenou bázní vyslouží milost. Nikdy je nelákalo dveře otevřít a tělo si prohlédnout. Ty se otevřely jen jednou, když jejich předkové vnášeli tělo dovnitř, a znovu se měly otevřít až v den, kdy se nebožtík rozhodne své vězení opustit a spolu s tím přinese světu blíže neurčenou zkázu.

Harrow měla zakázáno do Hrobky vstoupit, stejně jako měla zakázáno vystoupat do horních pater šachty a rozmlátit kladivem kyslíkové generátory. Obojí by totiž znamenalo jejich konec.

Většinu života strávila v tichosti a žití jí často připadalo... těžké. Únavné. Ve slabých chvílkách se jí život zdál dokonce úplně pitomý. Její vzpomínky byly nyní odtažené, bez emocí a detailů. A v jedné obzvlášť slabé chvílce — když cítila, že ji všichni nenávidí a že by se přesně takhle cítit měla — napsala se zkrvavenými pěstmi a bolavým srdcem dopis na rozloučenou, v němž vysvětlovala své pohnutky

pro sebevraždu, a vydala se odemknout dveře Hrobky. Kupodivu ji to nezabilo. A to ji zaujalo.

Samotný práh překročila až o několik let později, protože byl zajištěný celou řadou pastí. Šlo však o pasti stvořené Devátými dvořany, tedy pasti vyrobené z kostí a rozšklebených lebek, a s těmi si ona hrála už jako batole. V závěru to byla jen další výchovná zkouška. Harrow prošla jeskyní, která byla zabezpečená mnoha nástrahami, a překonala příkop s černou vodou — hlubokou a plnou dalších nástrah. Pak se vydrápala na ostrůvek (zabezpečený) k ledovému mauzoleu (směšně zabezpečenému), a když dospěla až tam — a přežila to —, mohla konečně pohlédnout do otevřené rakve, v níž spočíval důvod její existence.

Božím vítězstvím a zhoubou byla dívka. Možná žena. Harrowhark to tehdy ještě nedokázala rozlišit a vlastně i pohlaví jen odhadovala. Dívka byla uložena v ledu, na sobě měla bílou tuniku a rukama svírala meč pokrytý jinovatkou. A byla překrásná. Do posledního svalu a šlachy. Každá z končetin byla ztělesněním dokonalé končetiny, každé bezkrevné chodidlo bylo neživým obrazem dokonalého chodidla. Každá dokonalá černá řasa obalená námrazou spočívala s dokonalou nehybností na tvářích a dívčin nos... ten byl dokonalou ukázkou toho, jaký by nos měl být. Nejúčvatnější však byla dokonale nedokonalá ústa: mírně zakřivená s drobounkým důlkem ve spodním rtu, jako by do něj někdo zlehka zatlačil špičkou prstu. Harrow se narodila s jediným účelem: uctívat tělo v Hrobce. A ona se do něj na první pohled zamilovala.

Boží zhoubou se tedy stala i její zhoubou. Při svých návštěvách si začala počínat lehkomyšlně. Rodiče se o tom... dozvěděli... o tom, co provedla, jakého hříchu se dopustila, a zareagovali stejně, jako kdyby rozmlátila kyslíkový generátor kladivem. Tváří v tvář apokalypty se rozhodli nečekat, až si pro ně přijde smrt, a raději zemřeli vlastní rukou. Dokonce se ani nezlobili. Harrowina matka, otec i jejich rytíř Mortus si oprátky kolem krku uvázali s klidem a nevzrušeným pochopením. A jednu připravili i pro Harrow. A potom se bez váhání oběsili. Skoro přítom ani nehlesli. Bylo by lepší, kdyby

se Harrow oběsila spolu s nimi. Nebo kdyby si lehla v Hrobce vedle ženy, kterou milovala, a umrzla.

Jenže Harrowhark Nonagesima — jež představovala dvě stě mrtvých dětí a která milovala někoho, kdo nebyl naživu už deset tisíc let — chtěla vždycky žít. Právě proto, že její život přišel dvůr tak draho.

Láska rozsekla její život na dvě poloviny: období předtím, než se zamilovala, a to, co přišlo poté. Od onoho přelomového okamžiku nenasáhla hromadné modlitby, při nichž sedávala ve výklenku chrámu a poslouchala zvláštní chvějivé bušení, které prozpěvování věřících narušovalo. V koutku myslí se jí ozývalo tlumené dunění, z něhož jí běhal mráz po zádech. Slyšela otevírání a zavírání dveří ve vzdálených chodbách, kde se žádné dveře neotevíraly ani nezavíraly. Její tělo zachvátil strach a mozek úzkost. V takových chvílích musela sedět po boku stárnoucího maršála Cruxe, který ji obvykle krmil, protože trval na tom, že Harrow jíst musí. Kdykoli něco zaslechla, zeptala se ho: *Je to skutečné?* A on odpovídal: *Ano, má paní,* nebo: *Ne, má paní.*

Neměla ani chvilku klidu. I za dlouhých temných dní, které trávila o samotě — v knihovnách nebo ve své pracovně, s prsty spálenými od horkého mastného popela —, slyšela šepot vzdálených hlasů a koutkem oka vídala věci, které tam jednoduše nebyly. Zdálo se jí, že ji její vlastní ruce čas od času chytí pod krkem a škrtí ji, dokud se jí před očima nezačnou dělat mžítiky. Zničehonic někde zahlédla visící lano a okamžitě zapomněla všechno, co se během dopoledne naučila.

První rok po smrti rodičů vídala Tělo často, ať už spala, nebo byla vzhůru, což ji současně utěšovalo i rozčilovalo. Tělo jí přinášelo dokonalý mír, ale v jeho přítomnosti ztrácela pojem o čase. Seděla s prsty jen kousíček od suché, mrtvé ruky své posedlosti a pak v jednu chvíli zvedla hlavu a uvědomila si, že uplynulo už několik hodin. Nebo naopak čas hlídala a ke svému úžasu zjistila, že je to

teprve několik minut. Potom začala její hypofýza pumpovat hormony a Harrow přestala Tělo vídat přes den, zato ostatní halucinace ji sužovaly dál. Rozčilovalo ji, že i jí se týká něco tak... tuctového, jako je puberta.

Dospívání ji však znovu změnilo. Možná za to mohly hormony, možná čas, možná obojí, ale každopádně se jí podařilo znovu získat jakousi vládu nad její poškozenou myslí. Často se modlila. Její mozek nacházel útěchu v pravidelných rituálech. Občas se postila, nebo naopak celé měsíce jedla pořád dokola jedno a totéž jídlo, stejně naranžované na talíři a ve stejném pořadí. Ličení nosila i v soukromí, což se nevyžadovalo ani po jeptiškách, a někdy s ním dokonce i spala. Bez líčidel jí vlastní tvář v zrcadle připadala ubíjející, nestvůrná a nesmyslná, současně vzdálená i odpudivě připojená k jejímu tělu. Harrow plakala jen zřídka, ale v takových chvílích seděla na posteli, a prudce se klidně i celé hodiny kolébala dopředu a dozadu.

Jakmile si se zpožděním uvědomila, že je nekromancie složitá, začalo být i její studium mnohem těžší. Ale to se dalo snadno napravit. Jednoduše studovala usilovněji. Někdy nad jedním teorémem strávila i půl měsíce. Prováděla těla matky a otce po dvoře jako figurky po šachovnici a každý rok se snažila vylepšovat jejich strnulé a nepřírozené držení těla během audiencí v kapli, kdy je dvořané žádali o rady s věcmi, o nichž ona nevěděla zhora nic. Jenže kajícíci a oddaní stoupenci Zapečetěné hrobky stárli a Harrow si časem uvědomila, že chtějí všichni slyšet totéž. Čím dál častěji se ocitala s mrtvolami rodičů nad smrtelným ložem některého z dvořanů a do zvuků slábnoucího chropění odříkávala slova posledního pomazání. Všichni zemřeli šťastní. Zbožňovali ji. Ukázalo se, že na poslední slova má Harrow talent. Tolikrát opakovala vážné fráze o smrti a povinnosti, až jim nakonec začala sama věřit.

Ze stárnoucích dvořanů Devátého dvora se stali stařešinové a z těch poté zesnulí. Harrowhark zažila poslední chvíle většíny z nich, s výjimkou těch, kteří zemřeli náhle, a i v takových případech dokázala ve svých čtrnácti letech zpomalit srdeční zástavu natolik, aby umírajícím stačila dát poslední pomazání. Magií měkkých

tkání odjakživa opovrhovala, ale s aortami jí to šlo. A později, když se jejich maso rozpadlo, osobně povolala z hrobu jejich kostry, aby pracovaly u mandlu nebo tiše obdělávaly záhony se sněžným pórkem ve vyšších patrech Drearburhu. Její nekromancii z velké části zdokonalovala sama smrt. Ta den co den neúnavně kosila dvořany a umožňovala Harrow pracovat s osteoporózními kostmi, které musela správně vyplnit, aby kostlivcům časem neztrouchnivěly a neupadly nohy. Její rodiče věděli, co dělají, když se rozhodli vytvořit génia ze dvou stovek dětí. Jen génius totiž dokázal zabránit tomu, aby se dvůr proměnil v pouhou hromádku kostí a obětí zápalu plic.

I génius však mohl jen udržovat status quo. Devátý dvůr neměl nikdy k dispozici technologie ani animafiliky, kteří by mohli rozšířit jeho řady pomocí umělého oplodnění. Dvořanky byly na těhotenství už příliš staré, a tak u celého dvora zbývaly dvě použitelné dělohy — z toho jedna patřila právě Harrow. Mohla jen děkovat Bohu, že ta povinnost nepadla na ni. Jediným použitelným a zdravým zdrojem chromozomů XY byl totiž její první rytíř, muž o sedmáct let starší než ona. Ona ho tehdy považovala za chodící nádrž celkem slušné biomasy, zatímco on k ní přistupoval s bázlivou úctou, s jakou lidé přistupují k dědičné rakovině, o níž vědí, že se dříve či později objeví. Naštěstí byl Ortus Nigenad jedináček, a jejich svazek by tudíž znamenal naprosto tragické a trvalé sjednocení rytířské a vládnoucí linie Drearburhu, což by mělo otřesné, nenapravitelné následky. Harrowhark přinutila těla rodičů tu možnost zavrhnout tak prudce, že zlomila otcí stoličku. Jediný, komu se v tu chvíli ulevilo ještě víc než jí, byl sám Ortus.

A tak roky nerušeně plynuly a populace sesychala a scvrkávala se. Harrowhark sledovala, jak Crux stárne, víc a víc, a postupně zkoušela všechny své triky, aby mu pomohla stát vzpřímeně. Měl příšerně ucpané tepny a předstíral, že nevnímá, jak mu je Harrow pročišťuje. Věděla, že až jednoho dne uloží Cruxe do jeho pohřebního výklenku, přijde tím o jedinou osobu, které záleželo na její přítomnosti. A pokud znovu začne přicházet o rozum? Co pak? Vždycky mohla požádat o pomoc některý ze sesterských dvorů. Mohla se obrátit

na Kohortu, která by dorazila hned další den s inkubátory plnými vyvíjejících se plodů, dobrovolnými kajícími, půjčkami a plodinami k zasetí... a taky s naléháním, aby se Harrowhark provdala za tohohle syna z Druhého nebo onuhle dceru z Pátého. A Harrowhark by mohla jen sledovat, jak se vedle černých praporců Devátého dvora ozdobených lebkami rozvíjejí pestrobarevné standarty jiného dvora. A to by byl konec Devátého, ještě definitivnější, než kdyby rozmlátila kladivem kyslíkové generátory.

Potřebovali vzkříšení. Potřebovali zázrak. Harrowhark studovala zázraky celé roky a pak jí jeden náhle spadl do klína: šance stát se liktorkou. Šance sloužit císaři, jejímu Bohu, šance být jeho pěstí a gestem, nesmrtelnou služebnicí a ochránkyní Drearburhu. Šance obnovit Devátý dvůr za vlastních podmínek. Jen tak by mohla zajistit, že balvan nikdy nikdo neodvalí a láska jejího života a smrti bude dál poklidně a nerušeně spočívat ve svém kamenném chrámu. Další deset tisíc let osamění. Další dlouhá a klikatá linie Ctihodných matek a Ctihodných otců. Harrow se rozhodla chytit tu příležitost za pačesy. Popadla svého nepřipraveného rytíře a vyrazila.

Hon za liktorstvím se však stejně jako její první láska ošklivě zvrtil. Rytíř se pro ni obětoval s otupělou ochotou, která ji stále zahanbovala. A ona jeho oběť využila ke spáchání nesmazatelného hříchu. Posbírala hmotu duše Orta Nigenada a pokusila se jí pozřít. Jenže se jí vzpříčila v krku. A nyní byla Harrowhark před zrcadlem opět sama: nesmysl, zrůda, hříčka přírody. Opovrženíhodná karikatura člověka. V devíti letech se dopustila chyby. A v sedmnácti taky. Historie se opakovala. Harrow bylo souzeno už navždy zakopávat o vlastní nohy. Uvázla v nekonečné smyčce průšvihů.

U Devátého dvora spolu s Harrow vyrůstala ještě jedna dívka — ale ta zemřela, než se Harrow narodila.